

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3CoCsp/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7618202954
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2021:7618202954.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 53 255 739 proti žalovanému Š. I., C.. XX.X.XXXX, C. S. A. T., W. R. XX, D..Č.. D. S. B. T., o zaplatenie 2.517,53 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č.k. 14Csp/44/2018-132 zo dňa 7. septembra 2020

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok vo výrokoch pod č. II. a III. a v rozsahu zrušenia vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví tohto rozhodnutia rozhodol v tomto znení:

I. Súd nepriberá do konania Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, IČO: 42 362 962, ako osobitný subjekt na strane žalovaného.

II. Súd žalobu zamietá.

III. Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu, pričom o výške tejto náhrady bude rozhodnuté Okresným súdom Spišská Nová Ves samostatným uznesením, po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy 2 517,53 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne zo sumy 1 997,99 eur od 24.10.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa a.s.) dňa 28.05.2009 uzavrel so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 2 500,00 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných splátkach vo výške 49,79 eur mesačne. Z dôvodu porušenia zmluvných povinností žalovaným, právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na zaplatenie omeškaných splátok úveru, ktoré ku dňu 08.09.2015 predstavovali sumu vo výške 1.038,66 eur výzvou zo dňa 09.09.2015 s upozornením na skutočnosť, že v prípade neuhradenia dlžných splátok, právny predchodca žalobcu pristúpi k zosplatneniu úveru. Z dôvodu pasivity žalovaného, právny predchodca žalobcu vyhlásil ku dňu 29.09.2015 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom dlh žalovaného ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti predstavoval sumu vo výške 2.489,73 eur, pričom ku dňu postúpenia pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu na žalovaného, predstavoval dlh sumu vo výške 2.517,53 eur, pozostávajúci z istiny vo výške 1.997,99 eur, úrokov z úveru vo výške 465,72 eur, úrokov z omeškania vo výške 53,82 eur.

3. Súd prvej inštancie mal z predloženej zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 28.05.2009 uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným za preukázané, že žalovanému bol poskytnutý úver vo výške 2.500,00 eur, ktorý sa zaviazal splácať v 94 mesačných splátkach po 72,99 eur s dátumom splatnosti vždy k 20. dňu toho ktorého mesiaca počnúc od 20.06.2009 s dátumom poslednej splátky dňa 20.3.2017, úrokovou mierou 16,60 % ročne, RPMN 20,97 %, priemernou hodnotou RPMN 17,73 %. Celkové náklady spojené s úverom boli vyčíslené vo výške 2.258,02 eur. Žalovaný zaplatil celkom splátky v sume 3.370,71 eur. Pohľadávka predstavovala „Čerpanie úveru“ mínus úhrady žalovaného započítané na istinu (2.500,- eur - 502,01 eur = 1.997,99 eur).

4. Vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 4, § 54 ods. 1, 2 OZ, § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 258/2001 Z.z.

5. Dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere neobsahuje zákonom stanovené náležitosti podľa § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. a to výšku, výpočet a termíny splátok istiny úrokov a iných poplatkov, resp. poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru a účely jeho splatenia. Dôvodil, že k primárnemu účelu právnej úpravy noriem spotrebiteľského práva zodpovedá len taký výklad ustanovenia § 4 ods. 2, písm. i), ktorý každý z atribútov vyjadrených v zákone (výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) slovami viaže ku každej z uvedených zložiek spotrebiteľského úveru. Naplneniu uvedenému účelu, preto nemôže učiniť zadosť zmluva neobsahujúca aj vyčíslenie výšky splátok istiny, úrokov aj iných poplatkov. Citovaný zákon preto poskytuje primeranú ochranu právam spotrebiteľa pri uzatváraní úverových zmlúv, aby tieto zmluvy neboli zavádzajúce z dôvodu problematického údaju o úrokoch, z ktorého spotrebiteľ nebude schopný vyvodit', aké bude skutočné navýšenie sumy reálne mu poskytnutej a teda i celková cena, ktorú takto bude povinný veriteľovi vrátiť. V dôsledku uvedeného nedostatku zmluvy považoval úver v zmysle § 4 ods. 3 písm. a) zákona č. 258/2001 Z.z. za bezúročný a bez poplatkov a nakoľko žalovaný uhradil v splátkach žalobcovi celkom sumu 3 370,71 eur, považoval nárok žalobcu za nedôvodný. Zároveň dôvodil, že pokiaľ ide o výšku dohodnutého úroku z úveru, ktorého výška v danom prípade predstavovala 17,73 % ročne, tento viac ako dvojnásobne prevyšuje mieru úrokov poskytovaných v uvedenom období bankami. Mal za to, že dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 OZ, a teda sa nesmie priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný, pričom o takúto situáciu pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (NS SR sp. zn. 1MCdo/1/2009 zo dňa 31.7.2009). Súd prvej inštancie uzavrel, že v danom prípade sa jedná o prípad, kde neprimerane vysoké úroky boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, preto s poukázaním na § 39 OZ považoval zmluvu o úvere v časti odplaty za neplatný právny úkon a žalobu z uvedeného dôvodu zamietol.

6. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 2 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o výške ktorých súd rozhodne po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

7. Rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalobca v rozsahu II. a III. výroku, ktoré navrhol zmeniť tak, že žalobe žalobcu súd vyhovie alternatívne rozsudok v uvedenej časti zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Žalobca podaným odvolaním namieta, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a zároveň súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca namietal, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil pokiaľ ide o bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru majúca za to, že predmetná zmluva o splátkovom úvere spĺňa všetky náležitosti požadované v ust. § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch, pričom žalovaný ako spotrebiteľ bol zrozumiteľne informovaný o podmienkach úveru, nákladov a záväzkov, ktoré z neho vyplývajú. Poukázal na to, že ustanovenie § 4 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné vykladať v súlade so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS, ktorá bola transponovaná do nášho právneho poriadku práve zákonom o spotrebiteľských úveroch. V súvislosti s uvedeným žalobca podporne poukazuje aj na postup Súdneho dvora Európskej únie, ktorý vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C 42/15 v súvislosti s uvedením výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v zmluve o spotrebiteľskom úvere uviedol, že vzhľadom na jasné znenie

ustanovení smernice je potrebné konštatovať, že smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere výpis vo forme amortizačnej tabuľky a nie je ani nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa s odkazom na konkrétny dátum, resp. spresnenie aká časť splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Súdny dvor Európskej únie vo svojom rozhodnutí z 09.11.2016 vo veci C/42/15 ďalej judikoval, že porušenie povinnosti veriteľa môže byť podľa vnútroštátnej právnej úpravy sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky, avšak takáto sankcia je primeraná len pri takom porušení povinností veriteľa, ktoré môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, t.j. napríklad neuvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov, počtu a frekvencie splátok, ako aj neuvedenie prípadnej existencie notárskych poplatkov, požadovaných záruk a poistenia. Za primerané by sa však nemalo považovať, ak pre neuvedenie niektorých náležitostí, ktoré svojou povahou nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah svojho záväzku, sa bude v súlade s vnútroštátnou úpravou uplatňovať sankcia bezúčinnosti a bezpoplatkovosti úveru, čo bude voči veriteľovi vyvolávať závažné následky. Žalobca zároveň namietal nepreskúmateľnosť záveru súdu prvej inštancie pokiaľ ide o vyslovenú neplatnosť dojednania úrokov z úveru, majúc za to, že súd len stručne konštatoval, že zmluvne dohodnutá výška odplaty prevyšuje viac ako dvojnásobne mieru nákladov poskytovaných v rozhodnom období bankami. Riadne neodôvodnil ani svoje rozhodnutie ohľadom neplatnosti dojednanej úrokovej sadzby a preto podľa žalobcu nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Žalobca zastáva názor, že súd prvej inštancie neprávne právne vec posúdil, nakoľko dojednaná ročná úroková sadzba 17,73 % nemôže byť v rozpore s dobrými mravmi, keď úroková miera v bankách pri podobných úveroch bola v roku 2009 podľa súdu vo výške 8,344 % ročne, a teda považuje za neprípustné, aby z dôvodu presiahnutia dvojnásobku úrokovej miery o 0,06 % súd považoval predmetné dojednanie za neplatné pre rozpor s dobrými mravmi. Žalobca si zároveň uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v celkovej výške 285,24 eur.

9. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

10. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací podľa § 34 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) na základe podaného odvolania vec podľa ust. § 385 ods. 1 CSP prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania a preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v medziach odvolania, t.j. v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 CSP a § 379 CSP, spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

11. Žalobca odvolaním uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b) a h) CSP.

12. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP je naplnený v prípade ak dôjde k vadám konania alebo aj vadám rozhodnutia v dôsledku ktorých súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

13. Pod odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký procesný postup súdu, v dôsledku ktorého účastník nemôže uplatniť konkrétne procesné práva priznané mu Civilným sporovým poriadkom za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť najmä procesným postupom súdu, ktorý rozhodnutiu predchádza. Zároveň podľa ustálenej súdnej praxe k odňatiu možnosti konať pred súdom, môže dôjsť nielen procesným postupom súdu tak ako je to vyššie uvedené, ale

aj rozhodnutím samotným a to v prípade, ak rozsudok je nepreskúmateľný pre nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov.

14. Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré v skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

15. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval.

16. Žalobca odvolacími námietkami, na ktoré upriamuje pozornosť v podanom odvolaní, nastolil predmetom odvolaciemu prieskumu samotnú preskúmateľnosť záverov súdu prvej inštancie ako aj správnosť záveru súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. V nadväznosti na dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie dospel k záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úver, bola pre posúdenie vecnej správnosti napadnutého rozsudku v časti II. výroku, ako prvé smerodajná právna otázka úplnosti zmluvy o úvere z hľadiska jej obsahových náležitostí vyžadovaných ust. § 4 ods. 2 písm. i) (údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy.

17. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie zodpovedajúcemu II. výroku vyplýva, že súd prvej inštancie vychádzajúc z ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch dospel k záveru o tom, že zmluva úvere, ktorej titulom sa žalobca domáha plnenia zo strany žalovaného, neobsahuje základné náležitosti požadované v ust. § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z., z ktorého dôvodu je zmluva považovaná za bezúročnú a bez poplatkov. V nadväznosti na uvedený záver súd poukazuje na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (viď rozhodnutie NS SR 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018), ktorý sa opakovane, rovnako aj vo viacerých svojich rozhodnutiach, venoval posúdeniu správnosti interpretácie ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. (obsahovo zodpovedajúce neskoršiemu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch), na ktorú žalobca správne poukázal aj v podanom odvolaní.

18. Rovnako v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. októbra 2019 sp. zn. 7 Cdo 112/2019, najvyšší súd posudzoval náležitosti zmluvy vyžadované § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. najmä, či predmetný zákon ustanovuje v prípade absencie náležitostí podľa § 4 ods. 2 písm. i) sankciu v tom zmysle, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. V danom konaní najvyšší súd eurokonformným výkladom ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. dospel k záveru, že citované ustanovenie neukladá veriteľom povinnosť, aby v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z.z. (citované ustanovenie obsahovo zodpovedá neskoršiemu § 9 ods. 2 písm. l), resp. písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., ktorý zákon nahradil zákon č. 258/2001 Z.z., pozn.) uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok úveru po častiach (istina, úrok a poplatky). Pokiaľ je teda v ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. uvedené „výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné uvedené ustanovenie vykladať tak, že len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

19. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 17. októbra 2019 sp. zn. 7 Cdo 112/2019 vzhľadom na skutkový stav, ktorý bol podkladom rozhodnutia, je možné bez ďalšieho považovať za určujúce aj v prejednávanej veci. Podľa jeho názoru, vychádzajúc z účelu právnej úpravy a vychádzajúc z účelu a obsahu smernice 2008/48/ES, nemožno od dodávateľov v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 258/2001 Z.z. žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis vnútornej skladby

jednotlivých splátok, teda číselné vyjadrenie toho, aká časť každej jednotlivej splátky sa použije na splátku istiny a aká jej časť spláca bežné úroky a poplatky; účelom predmetného ustanovenia nebolo, aby mal spotrebiteľ už pri uzatváraní zmluvy k dispozícii takúto informáciu. Pokiaľ ustanovenie ustanovení § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z. uvádza „výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, možno za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa; požiadavka o vyjadrenie dátumu konečnej splatnosti úveru z textu zákona nevyplýva.

20. Vzhľadom na opodstatnenosť námietky žalobcu, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie spočíva na nesprávnom právnom posúdení v takej otázke (splnenia náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 2 písm. i) zákona č. 258/2001 Z.z.), ktorá je podkladom pre záver o tom, či poskytnutý spotrebiteľský úver je alebo nie je bezúročný (§ 4 ods. 3 zákona č. 258/2001 Z.z.) odvolací súd uzatvára, že odvolanie žalobcu v uvedenej časti je dôvodné.

21. Zároveň odvolací súd považuje za opodstatnenú námietku žalobcu pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť odôvodnenia súdu prvej inštancie v časti bodu 35, kde súd prvej inštancie bez toho, aby uviedol z akých zákonných predpokladov pre stanovenie maximálnej prípustnej výšky úrokov súd vychádzal, teda v zmysle akého zákonného ustanovenia posudzoval prípustnosť výšky úrokov, uzavrel, že dohodnutá ročná úroková sadzba je v rozpore s dobrými mravmi. Takéto posúdenie a odôvodnenie odvolací súd považuje za nedostatočné, v rozpore s ust. § 220 ods. 2 CSP a tým aj v tomto smere aj odvolaciemu súdu nepreskúmateľné.

22. S ohľadom na prijaté závery a zistené nedostatky, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu II. výroku ako aj súvisiaceho III. výroku o trovách konania podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vec vrátil súdu prvej inštancie na opätovné rozhodnutie.

23. Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť podanej žaloby v intenciách záverov prijatých odvolacím súdom ohľadom posúdenia zákonných náležitostí zmluvy o úvere v kontexte riadneho odôvodnenia rozhodnutia v ďalších napádaných skutočnostiach a to tak, aby rozhodnutie súdu bolo v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP (§ 391 ods. 2, 3 CSP).

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie vo svojom novom rozhodnutí o veci (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).